

[Hanne Reintoft.]

institutionerne. Nedsættelsen på daginstitutionerne var et meget alvorligt politisk overgreb. Det var et overgreb, der ramte børnene, uagtet et af vores største samfundsmæssige problemer netop er børnenes trivsel, og uagtet vores magtesløshed ved at løse mange af de vanskeligheder, industrisamfundet påfører vores børn, er meget store.

Kvinderne sendes hjem i skjult arbejdsløshed; tit henvist til dårlige sociale foranstaltninger, og vi har netop her i året 1975, hvor vi ellers med munden har bekendt os forfærdelig meget til, at nu skulle der gøres noget også for den danske kvinde, faktisk ført hendes situation 10-20 år tilbage. Dertil kommer også, at man på regeringsplan har øget den arbejdsløshed, som man har kaldt os herind en uge for at bekæmpe.

Det var overgrebet, og nu har det jo vist sig, at det ikke alene var et overgreb, men også et fejlgreb. Det har idémæssigt været et fejlgreb, fordi det forskningsmateriale, hvorpå man har bygget sine forældede tanker om, at kvinderne skulle tilbage til hjemmene og børnene, jo grundigt er tilbagevist, og det har politisk været et overgreb, fordi det eneste, man fik ud af det, var dårligere vilkår for børnene, for kvinderne, for familierne og for 3.000-4.000 arbejdsløse.

Der kom ikke nogen som helst væsentlig økonomisk besparelse ud af det. Det var en fiktion, en tom idé, falske beregninger eller et forkert politisk skøn, hvad ved jeg?

Den dagsorden, VS har foreslået, udtrykker derfor også ganske klart vores politiske opfattelse af problemerne, en politisk opfattelse, som vi jo ganske tydeligt har givet udtryk for sidste år i et forslag til folketingsbeslutning om at udvide institutionsområdet og arbejde henimod gratisprincippet.

Vi kan derfor tilslutte os den dagsorden, men jeg vil godt samtidig sige: vi er ikke tilfreds med den form, den er kommet i. Vi er ikke tilfreds, fordi vi opfatter dette problem som et brændende vigtigt problem, ikke mindst for den arbejdende del af befolkningen. Og når det er et brændende vigtigt problem, er det i hvert fald ikke min sag at bruge det til en tom politisk demonstration. Det er min sag at gøre, hvad jeg kan, for at de helt almene, grundlæggende ting, der er

befolkningens tarv, får en lille bitte chance selv i et foretagende som det her, hvor man laver forlig til højre. Det, vi ville have stillet dagsorden om, men som vi ikke gør, fordi der ikke er grund til konkurrence i dagsordener fra venstrefløj i denne tragiske situation som i dag, var et tilsagn fra socialministeren, som jeg nu vil bede om: at de nye tal, de nye budgetter, der er kommet frem, de mange oplysninger, vi i socialudvalget har fået fra meget kompetent faglig side, om risikoen ved at ødelægge institutionsområdet, ikke mindst risikoen for de socialt svage børn, om, at det bliver det materiale, der kommer til at danne grundlag for en ny drøftelse i regering, i folketing og både i social- og finansudvalg. Det må være det, vi skal hjem med i dag, efter at man her en hel uge har sagt, man vil bekæmpe arbejdsløsheden, at man ville prøve at sikre dette elendige forlig nogenlunde socialt. Jeg ved da, at socialministeren ganske tappert også har udtrykt, at hun heller ikke synes om disse nedsættelser. Det vil være betryggende for befolkningen, hvis vi også her i folketinget og ikke bare i mere eller mindre tilfældige tv-udsendelser kan få en garanti for, at man tager hele området op til nyvurdering i erkendelse af, at forliget i foråret var en fejlposition, og at man ikke havde overset det tilstrækkeligt grundigt.

#### Finansministeren (Heinesen):

Jeg skal gøre nogle få kommentarer til de spørgsmål, der har været rejst om besparelser og taktregulering. Nogle ordførere har spurgt, hvilke konkrete besparelser der er aftalt, og hertil kan jeg svare nu, som jeg har gjort det ved andre lejligheder, at der er aftalt en mindsteramme for besparelser, men der foreligger ingen aftale om, hvordan rammen udmøntes i konkrete besparelser; det er det, som forligspartierne nu skal forhandle om. Regeringen har viljen til, at den aftalte minimumsramme for besparelser gennemføres i enighed imellem forligspartierne, og jeg er sikker på, at forligspartierne også har viljen hertil.

Hr. Schlüters bemærkning om, at socialdemokratiets besparelser sådan sædvanligvis består af højere takster og større statslige indkomster og stort set intet andet end det, skal jeg skænke hr. Schlüter; den er fuldstændig forkert, som hr. Schlüter jo også